

**ČOVJEK KOJI
JE TRAŽIO
SREĆU**

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Maja Ručević

LEKTURA

Mira Pavlica

IZRADA NASLOVNICE

Studio 2M

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

TISAK

Og grafika d.o.o.

Jastrebarsko, svibanj 2025.

NASLOV IZVORNIKA

L'Homme qui voulait être heureux

Copyright © S.N. Éditions Anne Carrière, Paris, 2008

Published by arrangement with Lester Literary Agency

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2025.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-30-7

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001260110.

LAURENT GOUNELLE

**ČOVJEK KOJI
JE TRAŽIO
SREĆU**

POETIKA

Mojoj ljubavi, Zoé

*Mi smo ono što mislimo.
Svojim mislima stvaramo svoj svijet.*

Buda

1

Nisam želio otići s Balijsa, a da ga ne upoznam. Nisam ne znam zašto. Nisam bio bolestan, štoviše, uvijek sam bio dobrog zdravlja. Raspitao sam se o njegovim cijenama, jer mi se pred kraj boravka novčanik već prilično ispraznio. Nisam se više usuđivao ni provjeriti stanje na bankovnom računu. Oni koji su ga poznavali, rekli su mi: “Ostaviš mu koliko želiš, u maloj kutiji na polici.” To me malo umirilo, iako me i dalje mučila pomisao da ću sićom plaćati usluge nekoga tko je, kako se pričalo, liječio čak i japanskog premijera.

Bilo je teško pronaći njegovu zabačenu kućicu. Nalazila se u malom selu nasred otoka, svega nekoliko kilometara od Ubuda. Ne znam zašto, ali u ovoj zemlji gotovo nigdje nema putokaza. Kartu možete pratiti samo ako se jako dobro snalazite na terenu, u suprotnom je i

to beskorisno, poput korištenja telefona u zoni gdje nema signala. Naravno, postojala je i ona lakša opcija: pitati prolaznike. To mi nikada nije predstavljalo problem, iako sam muškarac. Čini mi se da bi većina muškaraca tu vrstu traženja pomoći doživjela kao udar na muškost. Radije bi šutjeli praveći se da se snalaze i odgovarali “Znam”, sve dok se ne bi potpuno izgubili, a njihova ih žena ukorila: “Jesam ti lijepo rekla da smo trebali nekoga pitati.”

Nezgodno je to što su ljudi na Baliu toliko ljubazni da uvijek i na sve odgovaraju s *da*. Doslovno. Ako nekoj djevojci kažete “Lijepi ste”, ona će vam se široko nasmiješiti i odgovoriti “Da”. A kada nekog zamolite za pomoć na putu, svi vam s toliko ljubaznosti žele pomoći da nisu u stanju priznati da zapravo ne znaju. Samo vam pokažu neki smjer, vjerojatno nasumice.

Zbog svega toga sam, stigavši najzad pred njegov dom, bio pomalo nervozan.

Ne znam zašto, ali zamišljao sam raskošnu kuću, poput onih kakve se često mogu vidjeti na Baliu, s jezercima prepunim cvjetova lotosa, u sjenci velikih i raskošnih bijelih plumerija, gotovo bezobrazno opojnog mirisa. No umjesto toga, zatekao sam se pred nizom koliba, svojevrsnih kućica bez zidova, naslonjenih jedne na druge. Kao i vrt, bile su prilično jednostavne i skromne, ali nisu djelovale siromašno.

Prišla mi je mlada žena, odjevena u sarong, s crnom

kosom podignutom u pundu, preplanule kože, skladnog malog nosa i očiju koje nisu bile ukošene – što bi me uvijek začudilo kod pripadnika ovog naroda iz srca Azije.

“Dobar dan, mogu li vam pomoći?” upitala me, progovorivši na svom nesavršenom engleskom.

Mojih metar i devedeset i plava kosa bili su očit dokaz mojih zapadnjačkih korijena.

“Želio bih vidjeti gospodina... hoću reći... učitelja Samtyanga.”

“Doći će”, odgovorila je i nestala negdje između drveća i niza stupova koji su podupirali krovove koliba.

Stajao sam tako ne znajući što ću sa sobom, čekajući da Njegova Ekscelencija odluči primiti poniznog posjetitelja poput mene. Nakon pet minuta, dovoljno dugih da se zapitam što ja tu uopće radim, ugledao sam kako mi prilazi muškarac od najmanje sedamdeset, a možda i osamdeset godina.

Isprva sam pomislio kako bih mu sigurno dao pedeset rupija da sam ga vidio kako prosi na ulici. Novac dajem samo starijim ljudima – ako prose u toj dobi, onda stvarno nemaju izbora. No taj čovjek nije bio u dronjcima, a njegova odjeća bila je neobično jednostavna, minimalistička i bezvremenska.

Sram me je priznati, ali isprva sam pomislio da se radi o zabuni. To nikako nije mogao biti nadaleko poznati iscjelitelj. Možda je i posjedovao neki nadnaravni dar, no čim je pristao da mu japanski premijer plati sićom za

usluge, očito nije bio obdaren zdravim razumom. Mogao je isto tako biti i nekakav marketinški genije, koji cilja na zapadnjake što padaju na klišeje, poput onih iscjelitelja koji žive asketskim životom, naizgled nezainteresirani za materijalno, ali svoje seanse ipak izdašno naplaćuju.

Pozdravio me i dočekaao jednostavno i ljubazno, izražavajući se na tečnom engleskom. Njegove svijetle oči isticale su se na izboranoj preplanuloj koži. Desno uho bilo mu je izobličeno, kao da mu je netko odrezao dio ušne resice.

Pozvao me u prvu kolibu u nizu, čiji su krov podupirala četiri manja stupa. Uz jedan stari zid nalazila se čuvena polica i sanduk od kamforovog drva, a na podu je bila prostirka. Otvoreni sanduk bio je prepun nekakvih dokumenata, među kojima su i ilustracije koje prikazuju unutrašnjost ljudskog tijela. U nekim drugim okolnostima te bi me ilustracije zasigurno nasmijale do suza. Naime, bile su toliko zastarjele i udaljene od suvremenih medicinskih otkrića.

Prije no što sam ušao, izuo sam cipele, poštujući običaje ljudi s Balijsa.

Starac me upitao što me muči, pa sam se naglo prisjetio razloga svog dolaska. Zašto sam uopće došao? Nisam bio bolestan. Neću valjda tratiti vrijeme tog čovjeka koji mi se učinio posve iskrenim, da ne kažem čestitim, a još nisam imao prilike ni uvjeriti se u njegovu stručnost. Možda sam samo želio da netko pokaže

zanimanje za moj slučaj, za mene, za moje JA – i otkrije mi način na koji bih se mogao osjećati bolje. Ili sam se jednostavno vodio nekom vrstom intuicije. Osim toga, svi su mi rekli da je sjajan čovjek. Možda sam ga samo želio upoznati.

“Došao sam na pregled”, rekao sam i smjesta pocrvenio u licu, svjestan da nisam tu zbog godišnjeg sistematskog pregleda i da je moj zahtjev neprikladan.

“Lezite ovdje”, rekao je, pokazavši prostirku i ne obazirući se na moju blesavu molbu.